

N:o 210.

Af Herr Ola Nilsson: Angående husbondes rättighet att i Sparbank insätta en del af tjenstehjons lön.

Den alltmer och mer tilltagande fattigvårdstungan, så i stad som på landet, ger anledning till farhåga, att den slutligen blir större, än att den utan stor ansträngning kan bäras. Orsakerna till en sådan tillökning i utgifterna till fattigvården äro måhända flera, bland hvilka jag endast vill nämna en, nemligen den: att tjenstehjon, som på sednare åren haft och ännu hafva ganska stora löner, hafva efter en längre tjenstetid, då de antingen gifta sig eller äro oförmögna till arbete, icke mera, än då de började sin bana som tjenstehjon, och följden blifver i de flesta fall, att dessa falla fattigvården till last.

Medlen till hämmande af den tilltagande fattigdomen äro troligen äfven flera, men jag vill endast här nämna ett, som skulle i min tanke verka välgörande mot det öfverhandtagande onda, nemligen skyldighet för tjenare och rättighet för husbonde, att i någon sparinrättning insätta vissa procent af tjenstehjons betingade lön. Jag vill derföre vördsamt föreslå, det Riksdagen beslutar,

att husbonde skall tillerkännas rättighet att af tjenstehjonets lön i någon sparbank för tjenstehjonets räkning insätta årligen tio procent, såvida dess lön uppgår till fyratio R:dr R:mt och derutöfver, utom så kallad stat, kost eller kostpenningar, hvilka medel tjenstehjonet eger lyfta vid förefallande behof, hvarom bevis af kommunalstyrelsen bör meddelas.

Om remiss af denna motion till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1868.

O. Nilsson
från Christianstads län.